

Vârstnicul L. Tom Perry,
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Mame care predau copiilor în cadrul căminului

Eu cred că, datorită planului divin, rolul mamei accentuează modul de brânire spirituală și de învățare a noii generații.

De curând, am avut ocazia de a călători împreună cu vârstnicul Donald L. Hallstrom pentru a vizita 5 orașe din marea zonă centrală a Statelor Unite. În fiecare oraș vizitat de noi, țineam o adunare cu misionarii cu timp deplin, urmată de o adunare cu privire la munca misionară la care participau conducătorii episcopilor și ai țărășilor. Între aceste două adunări, Societatea de Alinare la nivel de țară pregătea o cină ușoară pentru noi ca să avem timp să ne întâlnim cu președinții de țară. Când am ajuns la Milwaukee, Wisconsin, două familii tinere au cerut Societății de Alinare să le lase să pregătească și să ne servească cina. Cei doi bărbați erau responsabili cu bucătăria. Cele două mame se îngrijeau de aranjamentul de pe masă și de servirea mâncării. Trei copii tineri s-au ocupat de așezarea mesei și de servirea mâncării sub supravegherea mamei lor. Aceasta era o ocazie pentru mame de a preda o lecție copiilor lor. Era frumos să privești copiii dând atenție fiecărui detaliu în timp ce erau

învățați de mamele lor. Ei își îndeplineau însărcinările în întregime și cu desăvârșire.

Experiența m-a făcut să reflectez la învățăturile pe care le promisem de la mama mea. Asemenea profetului Nefi, cât și a multora dintre dumnea-voastră, am fost născut din părinți

São Paulo, Brazilia

de seamă (vezi 1 Nefi 1:1).

Una dintre nepoatele mele mi-a împărtășit recent cuprinsul a patru carnețele pe care mama le umpluse cu notițe pe când se pregătea să predea clasei sale de la Societatea de Alinare. Îmi imaginez că aceste carnețele – și mai sunt altele pe care nu le-am văzut încă – totalizează sute de ore de pregătire petrecute de mama mea.

Mama a fost o bună învățătoare, fiind silitoare și minuțioasă când se pregătea. Am amintiri clare ale zilelor de dinaintea lecțiilor sale. Masa din sufragerie era plină de materiale de referință și de notițele pe care le pregătea pentru lecția ei. Pregătea așa de mult material încât sunt sigur că doar o parte o folosea în timpul orei, dar sunt tot atât de sigur că niciuna dintre notițele pregătite de ea nu erau în zadar. Cum de sunt sigur de acest lucru? Frunzărind printre paginile carnețelor sale, mi se părea că o auzeam pe mama mea cum mă învață din nou. Repet, erau prea multe lucruri în carnețele legate de un singur subiect să poată fi împărtășite într-o singură oră, dar ce nu folosea la oră, folosea pentru a preda copiilor săi.

Cred, cu siguranță, că în timp ce mama era o învățătoare foarte eficace pentru surorile de la Societatea de Alinare, cele mai bune învățături ale ei aveau loc în cadrul căminului atunci când preda copiilor. Desigur, acest lucru se întâmpla deoarece avea mai mult timp la dispoziție pentru a preda copiilor ei, în comparație cu predarea oferită surorilor de la Societatea de Alinare, dar îmi place să cred că se și pregătea așa de minuțios, în primul rând, ca să fie un exemplu de slujire cu sârguință în Biserică pentru copiii săi și, în al doilea rând, deoarece știa că ceea ce învăța ea când își pregătea lecțiile putea fi folosit în repetate rânduri pentru un scop mai mareț – acela de a

preda fiilor și fiicelor sale.

Vă rog să-mi permiteți să mă las în voia amintirilor câteva momente și să împărtășesc unele dintre lecțiile pe care le-am învățat de la mama mea despre predarea Evangheliei în cadrul căminului. Mama mea a înțeles importanța de a preda copiilor săi despre standarde, valori și doctrine, cât erau încă tineri. Deși era recunoscătoare altora care predau copiilor ei în afara căminului, fie la școală sau la Biserică, ea era conștientă că părinților le este încredințată educația copiilor lor și, în ultimă instanță, părinții trebuie să se asigure că sunt învățați copiii lor ceea ce dorește Tatăl lor Ceresc să fie învățați. Frații mei și cu mine eram întrebați cu atenție de mama noastră după ce ni se preda în afara căminului, pentru a fi sigură că lecțiile ce ajungeau la urechile noastre erau corecte și ne formau caracterul.

Obişnuiam să cred în unele zile, când veneam în fugă acasă, că nu mai trebuia să învăț în acea zi, dar această iluzie era imediat destrămată când o vedeam pe mama așteptându-mă la ușă. Când eram mici aveam fiecare o măsută de scris în bucătărie unde ea continua să ne învețe, în timp ce își făcea treburile gospodărești și pregătea cina. Era o învățătoare înăscută și se aștepta la mult mai mult din partea noastră decât se așteptau învățătorii noștri de la școală sau de la Biserică.

Sfera de predare a mamei includea atât lecții de viață, cât și lecții spirituale. Ea se asigura ca niciunul dintre noi să nu rămână fără temele de la școală făcute, dându-ne, deseori și altele în plus. De asemenea, ea exersa cu noi și lecțiile de la Societatea de Alinare. Bineînțeles că noi aveam parte de versiunile neprescurtate ce se găseau în carnețelele ei și nu de versiunile prescurtate ce trebuiau să încapă în decursul unei ore.

O parte din învățătura noastră de acasă includea și memorarea scripturilor, inclusiv a Articolelor de credință și a cuvintelor profeților, văzătorilor și revelatorilor. Mama mea era o persoană care credea că mintea ar putea slăbi dacă nu este pusă la lucru în mod constant. Ne învăța în timp ce spăla vasele, când bătea untul și când era de ajutor în multe alte feluri. Nu era de acord să lase ca în mintea copiilor ei să pătrundă gânduri inutile, chiar și atunci când erau ocupați cu muncă fizică.

Nu folosesc exemplul mamei mele ca pe un model al rolului de părinte în lumea de azi. Vremurile sunt foarte diferite astăzi, dar în timp ce vremurile se pot schimba, învățătura părintelui nu trebuie să fie niciodată subestimată. Multe activități transmit valorile unei generații către următoarea, dar probabil că cea mai importantă dintre aceste activități este aceea în care părinții le predau copiilor în cadrul căminului. Acest lucru este îndeosebi adevărat când luăm în calcul învățarea valorilor, a standardelor morale și etice și a credinței.

Predarea în cadrul căminului devine din ce în ce mai importantă în lumea de azi în care influența adversarului este foarte răspândită, iar el atacă încercând să erodeze și să distrugă însăși fundația societății noastre, chiar familia. Părinții

trebuie să decidă cu fermitate faptul că predarea în cadrul căminului este cea mai sacră și mai importantă responsabilitate. În timp ce alte instituții, cum ar fi Biserica și școala, îi pot ajuta pe părinți cum să-l „învețe” pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze” (Proverbele 22:6), în ultimă instanță, această responsabilitate revine părinților. Conform marelui plan al fericirii, părinții sunt cei cărora le este încredințată grija și dezvoltarea copiilor Tatălui nostru Ceresc. Familiile noastre sunt parte integrantă a lucrării și slavei Lui – „[realizarea nemuririi] și [vieții veșnice] a omului” (Moise 1:39). Pe scena veșnică a lui Dumnezeu părinții sunt, de obicei, personajele care joacă rolul principal în viața copiilor lor. Din fericire, există și alte persoane implicate în viețile lor, care pot interveni atunci când părinții nu pot. Totuși, părinții sunt cei cărora Domnul le-a poruncit să-i crească pe copiii lor în lumină și în adevăr (vezi D&L 93:40).

Părinții trebuie să aducă lumina și adevărul în casele lor de fiecare dată când se roagă în familie, când studiază scripturile, când țin seara în familie, când citesc din carte cu voce tare, când interpretează un imn, când iau masa în familie. Ei știu că influența părintească zilnică neprihănită, conștiințioasă și persistentă se află printre cele

mai puternice și susținătoare puteri ale binelui în lume. Sănătatea oricărei societăți, fericirea oamenilor ei, prosperitatea și liniștea lor, toate au rădăcini comune în modul în care sunt învățați copiii în cadrul căminului.

Vârstnicul Joseph Fielding Smith a spus: „Este datoria părinților să-și învețe copiii despre aceste principii salvatoare ale Evangheliei lui Isus Hristos, ca ei să știe de ce trebuie să fie botezați și pentru ca lor să li se întipărească în inimi dorința sinceră de a continua să țină poruncile lui Dumnezeu după ce sunt botezați, ca ei să se poată întoarce în prezența Lui. Dumneavoastră, bunii mei frați și surori, doriți să fiți împreună cu familiile și copiii dumneavoastră; dumneavoastră copii, doriți să fiți pecetluiți cu tații și mamele voastre care stau lângă dumneavoastră? Dacă este așa, atunci trebuie să începeți să-i învățați încă din leagăn. Dumneavoastră trebuie să-i învățați prin exemplu, cât și prin precept” (în Conference Report, oct. 1948, p. 153).

Exemplul mamei mele ca învățătoare în cadrul căminului mă duce la un alt gând, mai general, legat de predare. Conducătorii Bisericii petrec foarte mult timp gândindu-se cum să îmbunătățească modul de predare în Biserică. De ce depunem atâta timp și efort? Deoarece noi credem în puterea imensă a predării de a mări credința fiecăruia și de a întări familiile. Credința mea este că unul dintre cele mai eficiente lucruri pe care le putem face pentru a îmbunătăți metoda de predare în Biserică este de a îmbunătăți această metodă în cadrul căminelor noastre. Modul nostru de a preda acasă ne pregătește să predăm mai eficiente la Biserică, iar modul nostru de a preda la Biserică ne ajută să predăm mai eficiente acasă. Peste tot în Biserică sunt mese de sufragerie pline de materiale de referință și de notițe pline cu idei pentru lecții ce urmează a

fi predate. Nu există pregătire peste măsură pentru a preda Evanghelia lui Isus Hristos; căci învățăturile Evangheliei, fie că sunt sau nu folosite în timpul clasei, pot fi oricând predate în cadrul familiei.

Inspiratul document „Familia: o declarație oficială către lume” menționează:

„Soțul și soția au o responsabilitate sacră, aceea de a se iubi și de a se îngriji unul de celălalt și de copiii lor. «Fiii, sunt o moștenire de la Domnul» (Psalmi 127:3). Părinții au datoria sacră de a-și crește copiii cu dragoste și dreptate, de a satisface nevoile lor fizice și spirituale, de a-i învăța să se iubească și să se slujească unul pe altul, să respecte poruncile lui Dumnezeu și să respecte legile țării în care sunt cetățeni, oriunde ar trăi...

Planul divin pentru tați este de a conduce familiile lor cu dragoste și dreptate și ei sunt răspunzători de satisfacerea nevoilor pentru viața și protejarea familiilor lor. Mamele sunt în primul rând responsabile pentru îngrijirea copiilor. În aceste responsabilități sacre, tații și mamele sunt obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali” (*Liabona*, oct. 2004, p. 49).

Conform documentului „Familia: o declarație oficială către lume”, principiile pe care le-am învățat despre predarea în cadrul căminului sunt valabile în cazul ambilor părinți, dar sunt esențiale mai ales rolului pe care îl are o mamă. Cel mai adesea, tații petrec mare parte a zilei departe de casă, la

lucru. Acesta este unul dintre multele motive pentru care cea mai mare parte din responsabilitatea de învățare a copiilor în cadrul familiei revine mamei. Deși situațiile pot varia și idealul nu este mereu posibil, eu cred că, datorită planului divin, rolul mamei accentuează modul de hrănire spirituală și de învățare a noii generații. Observăm foarte multe încercări astăzi din partea forțelor care ispitesc și distrug cu intenția de a-i îndruma greșit pe copiii lui Dumnezeu. Observăm mulți tineri cărora le lipsesc rădăcinile spirituale adânci necesare pentru a rămâne fermi în credință când furtunile necredinței și ale disperării se învolbură pe lângă ei. Prea mulți copii ai Tatălui nostru din Cer sunt copleșiți de dorințe lumești. Atacul ticăloșiei împotriva copiilor noștri este acum mai subtil și mai impertinent decât a fost până acum. Predarea Evangheliei lui Isus Hristos în cadrul căminului adaugă încă un strat izolator care să-i protejeze pe copiii noștri de influențele lumești.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe dumneavoastră, mame și tați minunați din Sion. El vi i-a încredințat pe copiii Lui veșnici pentru a avea grijă de ei. Ca părinți, noi suntem parteneri cu Dumnezeu și chiar ne alăturăm Lui pentru a aduce la îndeplinire lucrarea și slava Sa printre copiii Lui. Este datoria noastră sacră de a face tot posibilul. Vă mărturisesc despre acest lucru, în numele lui Isus Hristos, amin. ■